

KO JE KO

Dejan Acović (1970, Gornji Milanovac), diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu, odsek za klasične nauke. Trenutno zaposlen u biblioteci „Braća Nastasijević“ u Gornjem Milanovcu. Bavi se prevodjenjem sa engleskog, latinskog i francuskog jezika. Živi u Čačku.

Jovica Aćin (1946, Zrenjanin), piše pesme, kratke priče i eseje, prevodi sa nemačkog, francuskog i engleskog. Objavljene knjige: *Unakrst divljina pamćenja* (1970), *Izazov hermeneutike* (1975), *Paukova politika* (1978), *Šljunak i mahovina* (1986), *Poetika rastrojstva* (1987), *Duge senke kratkih senki* (1991), *Poetika krivotvorenja* (1991), *Uništiti posle moje smrti* (1993), *Gatanja po pepelu – o izgnanstvima i logorima* (1993), *Apokalipsa Sad – nacti o Božanstvenom markizu* (1995), *Leptirov sanovnik* (1996), *Nezemaljske pojave* (1999), *Ljuba Popović – odiseja jedne senke* (2000), *Lebdeći objekti* (2002), *Ko hoće da voli, mora da umre* (2002), *Mali erotski rečnik srpskog jezika* (2003), *Seništa i drugi raskazi* (na makedonskom, 2005), *Dnevnik izgnane duše* (2005), *Dnevnik o vagini* (2005), *Goli demoni/ Nage žene* (koautor-ilustrator M. Miletić, 2006), *Pročitano u tvojim očima* (2006), *Šetnja po krovu: Sabrani crteži Franca Kafke* (2007), *Goli pripovedač: O svim stvarima izgubljenim i nađenim* (2008), *Ušće okeana* (2011), *Jevanđelje po margarcu i druge priče o sitnim svetim trenucima* (2013), *Kroz blato i ostala umišljanja* (2017), *Srodnici* (2017) i *Ukradeni roman* (2018). Živi u Beogradu.

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni je kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći program HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Tekstovi su mu prevedeni na slovenački i albanski. Prevodi sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srđićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga“. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulaznica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Andrej Al-Asadi (1996, London), studira ekonomiju na Univerzitetu Sv. Ćirila i Metodija u Skoplju. Pripada najmlađoj generaciji pesnika u Makedoniji. Izdao je svoju prvu knjigu poezije *Ponoćni bluz* 2014. godine, a drugom knjigom poezije *Pod derviškim sićem* nominovan je u uži izbor među pet knjiga za Nagradu braće Miladinov za najbolju knjigu poezije na Festivalu poezije Struške večeri poezije 2018. godine. Pesme su mu prevedene i objavljene na engleskom, italijanskom i hrvatskom jeziku na brojnim književnim portalima. Dobio je Nagradu „Novi“ za svoju prvu knjigu priča *Jedna druga prošlost*. Živi u Skoplju.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne i master studije završio na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, član je uredništva časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je knjige proze *Twitter priče* (2014) i *Twitter priče 2.0* (2017). Živi u Novom Sadu.

Alen Badju (*Alain Badiou*; 1937, Rabat, Maroko), francuski filozof, matematičar, romansijer i dramski pisac, šef katedre na Ecole Normale Supérieure, danas profesor po pozivu na najuglednijim svetskim univerzitetima, dugo je na sebe skretao pažnju kao neomarksista tvrdnjom da je „komunizam... jedina raspoloživa ideja u ljudskoj istoriji“. Analitičar demokratije, filozof koji poručuje da „ne učestvovati u otporu znači ne misliti“, a otporom se zadobija novi vid emancipacije u odnosu na „kapitalo-parlamentarizam“, tek je početkom XXI veka proglašen jednim od najvećih mislilaca Evrope i, svakako, najznačajnijim živim francuskim filozofom. U Srbiji i Hrvatskoj prevedeno je nekoliko njegovih knjiga i eseja, između ostalih *Manifest za filozofiju* (2001), *Pregled metapolitike* (2008), *4. maja 1968.* (2009), *Sveti Pavle, utemeljenje univerzalizma* (2010), *O mračnom slomu – pravo, država, politika* (2013), *Buđenje istorije* (2013), *Mali džepni panteon : Altiser, Borej, Kangilem, Kavajes, Ž. Šatle, Delez, Derida, Fuko, Ipolit, Lakan, Laku-Labart, Liotar, F. Prust, Sartr* (2014), *Čega*

je *Sarkozi ime?* (2014), *Metafizika realne sreće* (2015), *Teorija subjekta* (2015), *Naša nevolja dolazi izdaleka – naše zlo dopire nadaleko : promišljanje o krvoproliću koje se desilo 13. novembra* (2016), *Pravi život* (2017), *Teze o savremenoj umetnosti* (2017).

Mario Bohorkes (Mario Bojórquez; 1968, Meksiko), dobitnik je više priznanja za svoje pesničko delo, među kojima su Nagrada za književnost države Baha Kalifornija (1991), Nacionalna nagrada za poeziju „Enrikete Ocoa“ (1995), Nacionalna nagrada za poeziju „Aguaskalijentes“ (2007) i Nagrada za esej „Hose Revueltas“ (2010). Koordinator je Centra za književne studije ICBC i brojnih literarnih radionica na univerzitetima u Sonori, Sinaloi i državi Baha Kalifornija. Uređivao je književne programe je Kulturnog centra Tihuana i časopis *Biblioteca de Mehiko*. Saraduje sa Meksičkim institutom za radio i sa desetak književnih časopisa. Prevodi sa/na nekoliko jezika.

Dragan Bošković (1970, Beograd), diplomirao je, magistrirao i doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Predaje savremenu srpsku književnost i teoriju književnosti na Filološko-umetničkom fakultetu u Kragujevcu. Urednik je naučnog časopisa *Nasleđe*, priredio dvadesetak tematskih zbornika. Objavljena dela: *Odisej – kataloška priča* (koautor Saša Ilić, 1998); zbirke poezije: *Vrtoglavica, laž i Vavilon od kartona* (1998), *U jednom telu* (2003), *Isajja* (2006), *Otac* (2013), *The Clash* (2016) i *Ave Maria!* (2018); studije: *Islednik, svedok, priča: Istražni postupci u Peščaniku i Grobnici za Borisa Davidoviča Danila Kiša* (2004), *Tekstualno (ne)svesno* Grobnice za Borisa Davidoviča (2008), *Zablude modernizma* (2010), *Đorđe Marković Koder* (2014), *Zablude čitanja* (2015), *Slobodan Štetić – Poster* (2015) i *Nulti stepen realizma* (2017). Dobio je Brankovu nagradu i nagrade „Matičev šal“ i „Branko Ćopić“. Poezija prevedena na ukrajinski, poljski, slovenački, španski, japanski. Živi u Beogradu.

Arijana Božović (Beograd), diplomirala je na Odseku za anglistiku Filološkog fakulteta u Beogradu. Objavila je prevode proze Forda Medoksa Forda, Grejama Grina, Elija Vizela, Dž. M. Kucija, Penelopi Ficdžerald, Džona Banvila, Dženet Vinterson, Ijana Makjuana, zatim prevode poezije Vilijama Karlosa Vilijamsa, V. H. Odena, Adrijen Rič, V. G. Zebalda i Teda Hjuza. Dobila je nagradu „Miloš N. Đurić“ 2003.

za prevod romana Ijana Makjuana *Iskupljenje* i nagradu „Mihajlo Đorđević“ 2007. za prevod Makjuanovog romana *Subota*. Živi u Beogradu.

Stevan Bradić (1982, Novi Sad), bavi se komparativnom književnošću i filozofijom, piše poeziju, studije, prikaze i kritiku, prevodi s engleskog. Objavio je knjige pesama *Iz senke stiha* (grupa autora, 2012), *U kotlarnici* (2013) i *Na zemlji* (2017), kao i studiju *Simulacija i gastronomija – režimi čulnosti i aspekti identiteta u pesništvu Vojislava Despotova* (2012). Radi kao asistent na Odseku za komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu.

Rumena Bužarovska (1981, Skoplje), pripovedač, književni teoretičar, prevodilac. Predaje američku književnost na Filološkom fakultetu „Blaže Koneski“ u Skoplju, gde je diplomirala, magistrirala i doktorirala. Objavila je četiri knjige priča *Žvrilotine* (2007), *Osmica* (2010), *Moj muž* (2014) i *Ne idem nikuda* (2018), knjigu mikropriča *Spavaj* (2017), kao i studiju *O smešnom: teorije o humoru niz prizme kratke priče* (2012). Na Londonskom sajmu knjiga 2016 dogine uvrštena je među 10 najzanimljivijih mladih evropskih pisaca. Dobitnica je Nagrade „Edo Budiša“. Sa engleskog je prevela knjige Kucija, Kapotea, Kerola, Bukovskog. Priče su joj prevedene na desetak jezika.

Olivera Čorveziroška (1965, Kumanovo) pripovedačica, romansirerka, spisateljica za decu, esejistkinja i kritičarka. Diplomirala je na Filološkom fakultetu u Skoplju, na Katedri za makedonsku i južnoslovensku književnost. Objavila je zbirke priča: *Patnje mladog lektora* (2000), *(U)pletene priče* (2003), *Dva jastuka* (2010), *(Sa)šivene priče* (2017) i *Ulice kojih nema* (2018); zbirku mikropriča *Novelice bez šećera* (2017); roman *Zaključano Luovo telo* (2005); pesničke knjige: *Treći sprat* (1982), *Visoki beli* (1989); romane za decu: *Kiflića Mirna* (1993), *Moji brat iz 13 sprata* (1989), kao i knjige kritika *Otvoraju li snovi posao* (1999) i *Jedan Tekst i jedna žena* (2016). Njene su priče uvrštene u dvadeset antologija makedonske savremene priče, objavljenih u Makedoniji i inostranstvu. Priče su joj prevedene na petnaestak jezika i više puta nagrađivane na konkursima, a dobila je i Nagradu „Stole Popov“ za najbolju proznu knjigu 2003. godine.

Rejčel Donadio (Rachel Donadio), diplomirala je na Univerzitetu Jejl. Radila je kao novinarka *Njujork tajmsa* od 2004. to 2017. godine.

Marija Dragnić (1990, Nikšić), engleski jezik i književnost studirala u Podgorici i Vesterosu, diplomirala na Katedri za anglistiku Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu gde je završila i master studije. Objavila knjigu poezije *Druga obala* (2013). Na regionalnom konkursu *Ulaznica 2016* osvojila je drugu nagradu.

Frederik Džejmson (*Frederic Jameson*, 1934), američki teoretičar književnosti i savremene kulture. U svojim delima oslanja se na tradiciju zapadnog marksizma, pri tom uzimajući u obzir značajne moderne kao i tradicionalne nemarksističke ideje i koncepte. Diplomirao je na Havefordu 1954, a doktorat je odbranio na Jeju 1960. godine. Autor je brojnih dela iz oblasti teorije književnosti, od kojih su kod nas objavljena *Marksizam i forma: dijalektičke teorije književnosti XX veka* (1974) i *U tamnici jezika: kritički prikaz strukturalizma i ruskog formalizma* (1978). Iz oblasti teorije kulture najuticajnije su *The Political Unconscious, Narrative as a Socially Symbolic Act* (1981) i *Postmodernism, The Cultural Logic of Late Capitalism* (1991). Prevod knjige *Archaeologies of the Future: The Desire Called Utopia and Other Science Fictions* objaviće u 2014. godini JP „Službeni glasnik“.

Kerolin Forše (*Carolyn Forché*; 1950, Detroit, Mičigen), američka pesnikinja, profesorka, urednica, prevoditeljka. Diplomirala je kreativno pisanje na Državnom univerzitetu Mičigena, a magistrirala na Univerzitetu Bouling grin stejt. Dobila je brojne nagrade za svoj književni rad. Važnija dela: *Gathering the Tribes* (1976), *The Country Between Us* (1981), *El Salvador: Work of Thirty Photographers* (1983), *The Angel of History* (1994), *Blue Hour* (2003), *Poetry of Witness: The Tradition in English, 1500–2001* (2014).

Dragan Georgievski (1986, Skoplje), pripovedač. Studirao je na Filozofskom fakultetu u Skoplju. Za knjigu kratkih priča *Metamorfoza* dobio je Nagradu „Novi“ 2013. godine. Učestvovao je na festivalu *Kikinda Short 09*.

Borivoj Gerzić (1959, Beograd), pisac i prevodilac. Objavio pet zbirki pripovedaka. Prevodio je Džojsa, Beketa, Pintera, Mameta, Sema Šeparda, Olbija, Artura Kopita, Lorensa Darela... Autor je *Rečnika anglo-američkog slenga, Englesko-srpskog rečnika fraza i idioma* i koautor *Rečnika savremenog beogradskog žargona*. Živi u Beogradu.

Aco Gogov (1971, Strumica), pripovedač, kritičar, scenarista. Diplomirao je na Filološkom fakultetu u Skoplju, na Katedri za opštu i komparativnu književnost. Radi kao dramaturg u Narodnom pozorištu „Anton Panov“ u Strumici. Autor posvećen mikropriči, objavio je tri zbirke kratkih priča: *Geografija malenkosti* (2009), *Jedini matični broj* (2012) i *Triptihon* (2017). Njegove su kratke proze objavljene i u prvoj antologiji makedonskih pesama u prozi *Bdenja i viđenja* (2013), koju je priredio Petko Dabeski.

Živko Grozdanoski (1986, Kičevo), pripovedač, pesnik, prevodilac. Diplomirao italijanski jezik i književnost na Filološkom fakultetu „Blaze Koneski“ u Skoplju. Objavio je pesničku knjigu *Pesak i svila* (2018), zbirke priča i kratkih proza *Otisci na kockama leda* (2009–2016), *Priče o travama* (2011), zbirku od 3 novele *Kofer za troje* (2014), kao i roman *Zadnje ime budućnosti* (2018). Preveo je veliki broj dela iz italijanske književnosti (Bariko, Zvevo, Montale, Trevi). Njegov kratki dokumentarac „In Cage“, snimljen u Kosovskoj Mitrovici, prikazan je na Filmskom festivalu u Kanu 2007. godine.

Tatjana Janković (1973, Kragujevac), objavila zbirke kratkih priča *Priča Babinog sina* (2008) i *Danas sam bila u našoj kući* (2016), i knjigu putopisne proze *Prisvajanje Venecije* (2018). Član redakcije časopisa *Koraci* od 2013, na mestu glavnog i odgovornog urednika od 2017. Živi u Kragujevcu.

Nataša Kampmark (1974, Foča), magistrirala je i doktorirala na Odseku za anglistiku na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je studiju o savremenoj australijskoj prozi pod naslovom *Trilica australijske proze* (2004) i zajedno sa Majklom Vajldingom priredila antologiju savremene australijske proze *Priče iz bezvremene zemlje* (2012). Živi u Novom Sadu i Melburnu.

Bojana Kovačević Petrović (1971, Zrenjanin), diplomirala je, magistrirala i doktorirala španski jezik i hispanike književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Radi kao asistentkinja na Odseku za romanistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Prevela je dela Karlosa Fuentes, Eduarda Mendose, Ernesta Sabata, Marija Vargasa Ljose, Soe Valdes... kao i petnaestak pozorišnih komada i veliki broj filmova holivudske produkcije. Odabrala je, priredila i većim delom prevela dvotomnu antologiju hispanoameričke priče *Večita smrt od ljubavi jača*

(2011, 2012), kojom je obuhvaćeno pedeset pisaca Južne i Srednje Amerike. Član je Udruženja književnih prevodilaca Srbije. Živi u Novom Sadu.

Tanja Kragujević (1946, Senta), diplomirala je i magistrirala na Filološkom fakultetu u Beogradu, na grupi za Opštu književnost sa teorijom književnosti. Objavila je preko dvadeset knjiga poezije i devet knjiga esejističkih i književno-kritičkih tekstova. Zastupljena je u više antologija savremene srpske poezije u zemlji i inostranstvu. Pesme su joj prevedene na engleski, nemački, španski, mađarski, holandski, bugarski, makedonski, slovenački, ruski, beloruski i esperanto. Više od petnaest godina bavila se izdavačkim radom. Dobitnica je značajnih domaćih priznanja. Živi u Zemunu.

Dorđe Krstevski (1981, Skoplje), diplomirao je ruski jezik i književnost na Filološkom fakultetu „Blaže Koneski“ u Skoplju. Objavio je knjigu kratkih priča *Ne želim da ti kažem ništa* (2005, zajedno sa još dva autora), a 2011. i samostalnu knjigu *Obične i neobične priče*. Njegove priče su uvrštene u nekoliko antologija. Piše i aforizme; sprema knjigu aforizama *Za sve postoji i drugi put*. Preveo je veliki broj naslova iz ruske književnosti.

Ermis Lafazanovski (1961, Kluž, Rumunija), pripovedač, romansijer, esejista i prevodilac. Predaje na Institutu za folklor „Marko Cepenkov“ u Skoplju. Objavio je veliki broj radova iz oblasti književnosti i kulturne antropologije. Objavio je zbirke priča *Pola duge* (1992), *Kad su u Skoplju izmislili kišobrane* (1999), *Egzotična kantata* (2008), *Tuja* (2018). Autor je romana *Plemić* (1997), *Opisivač* (2001), *Roman o oružju* (2003), *Hrapeško* (2006), *Nedelja* (2009), *Istorija ljudi koji su umrli od straha* (2013), kao i studije iz književno-antropoloških oblasti: *Tradicija, naracija, književnost* (1996), *Tekst i mentalitet* (2000), *Antropološki dijalozi* (2002), *Makedonske kosmogonijske legende* (2001) i dr. Dobitnik je Nagrade Društva pisaca Makedonije „Stale Popov“ (2001), kao i Nagrade „Prozni majstori“ (2003). Bavi se prevodenjem sa rumunskog jezika. Bio je predsednik makedonskog PEN centra.

Vladimir Lukaš (1978, Skoplje), pripovedač, pesnik, muzičar, vizuelni i multimedijalni umetnik. Objavio epistolarni roman *Vidimo se uskoro, E* (2017, sa Draganom Eftimovom), kao i zbirku mikropriča *Dedlajna, moja ljubav* (2018). Član alternativnog

benda *Sviračinja*. Ilustrovao je veliki broj naslova u savremenoj makedonskoj književnosti.

Vistan Hju Oden (*Wystan Hugh Auden*; 1907, Jork, Engleska – 1973, Beč, Austrija), anglo-američki pesnik, prema mišljenju mnogih kritičara, jedan od najvećih pisaca XX stoleća. Započeo je studije biologije na koledžu Hristova crkva u Oksfordu kako bi se u drugoj godini prebacio na studije engleske književnosti. Oksford je napustio 1928. sa najnižim priznanjima nakon čega je radio kao nastavnik, kritičar, esejista i lektor da bi 1937. završio kao izveštač sa frontova Španskog građanskog rata. U januaru 1939. sa svojim dugogodišnjim prijateljem novelistom Kristoferom Išervudom, prelazi u Njujork. Između 1941. i 1946. predavao je engleski na nekoliko američkih univerziteta, nakon čega mu je dodeljeno američko državljanstvo. Deset godina kasnije dobio je poziciju profesora poezije na Oksfordskom univerzitetu gde je godišnje trebalo da održi tri predavanja. U periodu do 1961. zime je provodio stvarajući u Njujorku, a leta u Evropi. Poslednje godine života proveo je u Oksfordu gde mu je stari koledž obezbedio kolibicu. Pored pesničkog stvaralaštva u kome je zatupljen širok spektar tema i formi, od ugledanja na stil engleskih romantičara preko angažovane političke poezije do filozofskih poema, pisao je i eseje, drame, scenarije za filmove i operna libreta. Za zbirku *The Age of Anxiety* dobio je Pulicerovu nagradu 1948. godine. Najpoznatije zbirke pesama: *Poems* (1928), *The Orators* (1932), *On This Island* (1937), *The Double Man* (1941), *The Age of Anxiety* (1947), *Nones* (1951), *The Shield of Achilles* (1955), *Epistle to a Godson* (1972), *Thank You, Fog* (1974). Dramе: *The Dance of Death* (1933), *The Dog Beneath the Skin* (1935), *The Ascent of F6* (1936), *On the Frontier* (1938). Knjige eseja i proze: *The Enchafed Flood* (1950), *The Dyer's Hand* (1962), *Secondary Worlds* (1969), *Forewords and Afterwords* (1973).

Mitko Madžunkov (1943, Strumica), romansijer, pripovedač, dramski pisac i esejista. Član Makedonske akademije nauka i umetnosti. Svoj proboj na književnu scenu postigao je u Beogradu. Autor je pet zbirki pripovedaka, sedam zbirki kratke proze, pet romana, kao i više drama izvođenih na pozorišnoj sceni i objavljenih u posebnim knjigama. Jedan je od inauguratora mikropriče, sastavljač antologije *Pripovetke o Beogradu 1–2*. Značajnija dela: *Čudan susret* (1970), *Ubij govornjivog psa* (1973), *Kula na brdu* (1980), *Međa sveta* (1984), *Paradoksalni san*

(1987), *Aleksandrov dom* (1992), *Vreme irvasa* (2003), *Ptice iz lanjskih gnezda* (2013)... Dobitnik je niza književnih nagrada, kao što su: „Isidora Sekulić“ (za zbirku pripovedaka *Ubij govornjivog psa*, 1974), „Racinovo priznanje“ (za *Među sveta*), „Vojdan Černo-drinski“, „Detska radost“ za roman godine (*Aleksandrov dom*), Nagrada Makedonske književne fondacije za knjigu godine, „Roman godine“ dnevnika *Utrinski vesnik* za 2013. godinu, a dva puta je dobio i godišnju nagradu grada Strumice.

Kalina Maleska (1975, Skoplje) pripovedačica, književna teoretičarka, kritičarka i prevoditeljka. Predaje englesku književnost na Filološkom fakultetu „Blaže Koneski“ u Skoplju. Objavila je zbirke priča: *Nesporazumi* (1998), *Imenovanje insekta* (2008), *Moj neprijatelj Iтар Pejo* (2016); romane: *Bruno i boje* (2006), *Utvare od srmenih niti* (2014), kao i dramu *Događaj između događaja* (2010). Njen roman *Bruno i boje* ušao je u uži krug za Nagradu Roman godine u 2006. godini. Njene priče su prevedene i objavljene u časopisima u inostranstvu. Prevela je veliki broj romana, drama i priča iz engleske, američke (Stern, Birs, Tven), japanske (Tanizaki, Monzeamon) i makedonske (Vlado Maleski) književnosti.

Vladimir Martinovski (1974, Skoplje), pesnik, pripovedač, esejist, književni teoretičar, prevodilac. Doktorirao je na Univerzitetu Paris III – Sorbonne Nouvelle. Radi kao redovni profesor na Katedri za opštu i komparativnu književnost, na Filološkom fakultetu „Blaže Koneski“ u Skoplju. Objavio je desetak pesničkih knjiga, tri knjige haibuna, desetak knjiga studija i eseja. Značajnija dela: *Od slike do pesme* (2003), *Eho od valova* (2009), *Kvarteti* (2010), *Pre i nakon plesa* (2012), *Zoon Poeticon* (2013), *Istinska voda* (2014), *Unutrašnje planine* (2016), *Sanjane i budne pesme* (2017). Pesme su mu prevedene na dvadesetak jezika. Priredio je desetak antologija i zbornika naučnih radova. Dobio je nekoliko književnih nagrada: „Braća Miladinovci“ (za poeziju), „Nova Makedonija“ (za kratke priče) i „Dimitar Mitrev“ (za književnu kritiku i esejistiku). Potpredsednik je makedonskog PEN centra.

Sanja Mihajlović Kostadinovska (1982, Skoplje), pripovedačica, književna teoretičarka, prevoditeljka. Doktorirala je na Univerzitetu Komplutense u Madridu. Predaje špansku književnost na Filološkom fakultetu „Blaže Koneski“ u Skoplju. Za svoj prvi roman *517* dobila je prvu nagradu na konkursu „Novi“

2015. godine. Svoju prvu knjigu kratkih priča (*Bes konačni modeli priče*) objavila je 2018. godine. Njene priče su nagrađivane na nekoliko konkursa za kratku priču.

Tomislav Osmanli (1956, Bitolj), pisac, scenarista, dramaturg, teoretičar medija i esejista. Autor je dvadesetak knjiga proze, publicistike, dramskih tekstova, scenarija. Njegova studija *Film i političko* (1981) prva je makedonska teorijska knjiga posvećena sedmoj umetnosti. *Strip, zapis ljudskog lika* (2002) prva je makedonska teorijska knjiga posvećena devetoj umetnosti. *Svetiljka za Hanuku, judeo-balkanske priče i novele* (2008), dobila je nacionalnu nagradu „Majstori proze“. Roman *XXI* proglašen je makedonskim romanom godine (2010). Komad *Dvoje u Edenskom vrtu* (1998) postavljen je na sceni teatra John W. Gainse u Njuportu, selektovan i prikazan na pozorišnom festivalu *Blue Ridge* u Ričmondu. Igrani film *Anđeli na otpadu* (1995), rađen po njegovom scenariju, bio je prikazan na međunarodnim festivalima u Kairu, San Dijegu, Beogradu, Puli, Podgorici, Rimu, kao i na dvodnevnom programu Američkog filmskog instituta (AFI) u Nacionalnom bioskopu u Kenedi centru u Vašingtonu.

Uroš Pajić (1984, Požega), akademski grafičar, crtač. Pesme, ilustracije, stripove objavljivao u zbornicima i periodici. Zbirku zapisa *Beleške* objavio 2011. godine. Pored brojnih nagrada iz likovnog stvaralaštva dobitnik je i II nagrade Festivala poezije mladih 2005. u Vrbasu. Živi u Novom Sadu.

Katarina Pantović (1994, Beograd), studentkinja je na master studijama Odseka za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Piše i objavljuje poeziju i književnu kritiku. Dobitnica je sledećih nagrada za poeziju i esejistiku: II nagrada na *49. Disovom proleću* za najbolji esej (2012), nagrada Sveslovenskog književnog društva za poeziju *Vojislav Ilić* (2013). Prevodi sa engleskog jezika. Živi u Novom Sadu.

Branko Prlja (1977, Sarajevo), pripovedač, grafički dizajner. Diplomirao je grafički dizajn na Fakultetu za Art i dizajn na EURM. Osnivač prvog književnog konkursa u Makedoniji „Elektrolit“ i kreativnog kolektiva „Kapka“. Objavio je petnaestak knjiga: zbirke mikro-priča *Za svakoga po nešto, za nekoga ništa* (2003), *Obične priče za neobične ljude* (2012), *Kišobran bez ruku da ga drži* (2013), *Kako držati kišo-*

bran bez ruke (2016); romane *3 minute i 53 sekunde* (2015, koristeći pseudonim Bert Stajn), *1 sat i 30 minuta* (2016, isto kao Bert Stajn), distopijski roman *Apokalipsa.mk* (2017). Objavio je i 5 knjige edukativne proze, 4 knjige izmišljenih novosti, 4 faktope-dije i 3 koautorske knjige sa Ninom Prljom. Dva njegova romana bila su u finalu za Nagradu „Roman godine“.

Aleksandar Prokopiev (1953, Skoplje) pripovedač, romansijer, esejista i prevodilac. Studirao je u Beogradu na Filološkom fakultetu na Odseku za komparativnu književnost, gde je i doktorirao radom iz komparativne književnosti i teorije književnosti. Svirao je u kultnoj rok grupi VIS Idoli. Predaje na Institutu za makedonsku književnost u Skoplju. Objavio je knjige: *Mladi majstor igre* (1983), *...ili...* (1986), *Plovidba ka jugu* (1987), *Slovo o zmiji* (1992), *Da li je Kalimah bio postmodernista* (1994), *Antiuputstva za ličnu upotrebu* (1996, 2000), *Putovanja bajke* (1997), *Hajde da napravimo film, zajedno* (priče za decu, 1997), *Ars amatoria* (1998), *Postmoderni Vavilon* (2000), *Promatrač* (2008), *Delfin* (2018). Prevodi na makedonski sa srpskog, bugarskog i slovenačkog jezika. Između ostalih, preveo je dela Danila Kiša, Davida Albaharija, Aleka Popova i Miljenka Jergovića. Dobio je nagradu „Balkanika“.

Žak Ransijer (*Jacques Rancière*; 1940, Alžir), francuski filozof i teoretičar. Po završetku École normale supérieure u krugu Luja Altisera, 1969. godine se odaziva pozivu Mišela Fukoa, priključujući se Odseku za filozofiju tek osnovanog, eksperimentalnog Univerziteta u Vinsenu, koji će narednih godina okupiti različita imena francuske filozofije druge polovine 20. veka: Deleza, Liotara, Badjua i mnoge druge. Nakon što se 1980. Univerzitet seli u parisko predgrađe Sen Deni i postaje poznat pod imenom Paris-VIII, Ransijer će na njemu predavati sve do odlaska u penziju sredinom devedesetih. Najvažnije publikacije: *Noć proletera / arhive radničkog sna* (1981), *Filozof i njegovi siromasi* (1983), *Učitelj neznanica (5 lekcija o intelektualnoj emancipaciji)* (1987), *Scene naroda (Logične pobune)* (2003), *Mržnja demokracije* (2005), *Politika književnosti* (2007), *Emancipovani gledalac* (2008).

Nataša Sardžoska (1979, Skoplje, Makedonija), makedonska pesnikinja, spisateljica, književni prevodilac i tumač (italijanski, francuski, engleski, španski, portugalski, makedonski, srpski) antropo-

loškinja i istraživačica. Diplomirala je latinsku filologiju i komparativnu književnost u Skoplju, magistrirala komunikacije i kulturne studije u Lisabonu, a doktorirala antropologiju na Univerzitetu Eberhard Karls u Tbingenu, Sorbonne Nouvelle u Parizu i Univerzitetu u Bergamu. Objavila je pesničke knjige *Plava soba*, *Koža*, *On me povukao s nevidljivim koncem* i *Živa voda*, a objavljuje i kratke priče, eseje, kritičke tekstove i akademske radove. Njene pesme su prevedene na srpski, italijanski, španski, nemački, hrvatski, slovački i engleski jezik. Dobila je nagradu Ministarstva spoljnih poslova Italije za najbolji prevod knjige *Pinokio (Pinocchio)* Karla Kolodija na makedonski jezik. Izvodi svoju poeziju u recitalima s performativnim i interaktivnim karakterom, kombinuje vokalne eksperimente, muziku, improvizaciju, crtanje tela i plesanje. Živi u Skoplju.

Ana Senčić (1975, Rijeka, Hrvatska), kao bilingvalni govornik hrvatskog i italijanskog eksperimentiše sa prevodima, a pred ova dva jezika, prevodi i sa engleskog i nemačkog. Dugo je živela u Trstu, gde završava studije, zatim u Dablinu, a trenutno u Berlinu. Godine 2018. prevela je s nemačkog na italijanski jezik knjigu *Pod istim krovom (Unter einem Dach)*, Amira Bajtara i Heninga Susebaha, koji govori o suživotu sirijskog izbeglice i nemačke porodice iz Hamburga.

Mira Smaćoska Taneska (1982, Ohrid), pripovedačica i pesnikinja. Diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Skoplju, na Institutu za pedagogiju. Priče objavljuje na svom blogu *meandmisterunderwood.com*, na srpskom u elektronskom časopisu *proza-online.com*, kao i na portalu *okno.mk*. Objavila je knjigu kratkih priča *Očudenja 1 i 2*.

Tijana Spasić (1977, Beograd), završila je studije Opšte književnosti sa teorijom književnosti. Radi u magazinu *Liceulice*, piše književnu kritiku, prevodi sa engleskog jezika. Uređivala je književni program Kulturnog centra Grad u Beogradu. Uredila je i tri zbirke kratkih priča.

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente.

Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013) i *Srebrna magla pada* (2017), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Olgica Stankovska (1987, Skoplje), studirala je makedonsku književnost i južnoslovenske književnosti na Filološkom fakultetu „Blaže Koneski“ u Skoplju. Objavila je knjigu kratkih priča *Pišanke ili priče na veresiju* (2012). Radila je na projekatu *citybooks*, belgijsko-holandske organizacije *deBuren*. Urednik je u ediciji „Moja“, izdavačkog centra „Slovo ljubve“, koja promovise mlade autore.

Uroš Štojiljković (1997, Velika Plana), student treće godine slikarstva Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu, u klasi profesora Milete Prodanovića. Jedan od osnivača nevladine organizacije Obrazovno-kreativni centar Restart u Velikoj Plani, angažovan u radu sa decom i mladima na radionicama likovnog stvaralaštva. Član organizacionog tima međunarodne dečje izložbe malog formata Mini Restart.

Žarka Svirčev (1983, Senta), osnovne i master studije je završila na Odseku za srpsku književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Doktorirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavila je knjige „Ah, taj identitet!“ – *Dekonstrukcija rodnih stereotipa u stvaralaštvu Dubravke Ugrešić* (2010) i *Vinaverova književna republika* (2017). Živi i radi u Bečeju.

Radivoj Šajtinac (1949, Zrenjanin), piše poeziju, prozu, književnu i likovnu kritiku, prevodi s ruskog

i engleskog jezika, bavi se i dramaturgijom. Objavio je sledeće knjige: *Oružje ljudski ranjeno* (1970), *Šumi se vraćaju pragovi* (1974), *Darovno putovanje* (1978), *Panglosov izveštaj* (1982), *Suze u lunaparku* (1987), *Očenaš na Tajms-skveru* (1991), *Olovni dolov* (1995), *Led i mleko* (2003), *Psi versa* (2005), *Kanjiška monotipija* (dvojezično na srpskom i mađarskom, 2007), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Di* (2013), *Zlo cveća* (2013); knjige proze: *Banatska čitanka* (1991), *Moj bežejski deo sveta* (1994), *Bajke o grmu* (1995), *Čehovija* (1996) *Vež u vazduhu* (1998), *Žrtve bidermajera* (2000), *Sibilski glasovi* (2001), *Nada stane na kraju grada* (sa Uglješom Šajtinacem, 2002), *Vodeno dete* (2004), *Pričica* (2005), *Kinesko dvorište* (2006), *Lyrik klinik* (2009), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Dilinkuca – kratke i friške banatske bajke* (sa Lj. Šajtinac, 2012), *Zlo cveća – poezija jednog klovna apsoluta* (2013), *Pseća suza* (2014), *Di? – nova banatska pesmarica* (2014), *Porcelan – roman u slobodnom stihu* (2017), *Nepoznavanje prirode* (2018); knjige eseja: *Hotel Čarnojević* (1989), *Demogorgon* (1990), *Hajka na Akteona* (1997). Živi u Zrenjaninu.

Ivan Šopov (1981, Skoplje), pripovedač, pesnik. Diplomirao je na Filološkom fakultetu „Blaže Koneski“ u Skoplju, na Katedri za opštu i komparativnu književnost. Bio je urednik u izdavačkoj kući „Templum“ i na portalu *Okno*. Objavio je zbirke kratkih priča *Azbuka i zalutali zapisi* (2010), za koju je dobio prvu nagradu na konkursu „Novi“, *Trbuh godine* (2012), *091-antirazglednice iz Skoplja* (2018), kao i satiričnu knjigu paranovosti *Hronike Arslana Novinarskog* (2018). Priče su mu prevedene na desetak jezika.

Ivan Šunjić (1990, Mostar), završio je studije hrvatskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Mostaru. Objavljuje književnokritičke, književnoteorijske radove i eseje. Sudelovao je na nekoliko međunarodnih naučnih konferencija. Tekstovi su mu objavljivani u različitim časopisa, zbornicima radova i portalima. U kouredništvu s Anitom Pajević priredio je zbornik radova *Feministička i queer čitanja popularne kulture*. Njegovo uže područje interesa su stilistika, feministička teorija i kritika, savremena hrvatska i postjugoslovenska književnost, osobito poezija.

Vlada Urošević (1934, Skoplje), pesnik, prozni autor, kritičar, esejista, antologičar, prevodilac. Član Makedonske akademije nauka i umetnosti, Evropske pesničke akademije (Luksemburg) i Slovenske

akademije književnosti i umetnosti (Varna); spoljni član SANU (Beograd) i dopisni član akademije „Malarne“ (Pariz). Kao redovni profesor Filološkog fakulteta „Blaže Koneski“ u Skoplju držao je kurseve iz istorije evropske književnosti devetnaestog i dvadesetog veka. Objavio je desetak zbirki poezije, kao i više dela iz drugih žanrova: pet knjiga priča, šest romana, sedam knjiga kritika i eseja, dve knjige putopisa, dve knjige iz oblasti slikarstva, desetak antologija. Značajnija dela: zbirke pesama *Letnja kiša* (1967), *Hipnopolis* (1986), *Panična planeta* (1989), *Tajno zlato* (2016); romani *Divlja liga* (2000) *Zmajeva nevesta* (2008), *Madžun* (2018); kratke priče *Znaci* (1969), mikropriče *Sedma strana kocke* (2010); kritike i eseji *Suvremenici (Vrsnici)*, 1971), *Astrolab* (2000); putopisni zapisi *Priče iz Pariza* (1997). Jedini je makedonski pesnik koji je dobio tri puta nagradu „Braća Miladinovci“ za najbolju pesničku knjigu na Struškim večerima poezije. Osim više domaćih, nosilac je i nekoliko inostranih priznanja: Nagrade izdavačke kuće „Nolit“ (Beograd), Nagrade „Halide Edip Adivar“ turskog PEN centra, nagrade „Veliko leteće pero“ na međunarodnom pesničkom festivalu Slovenski zagrljaj (Varna), Zlatni vitez (Rusija)... Preveo je većinu velikih francuskih pesnika devetnaestog i dvadesetog veka na makedonski jezik.

Hju Veldon (*Huw Pyrs Wheldon*; 1916–1986), dugogodišnji spiker BBC-a, kasnije i direktor.

Orson Vels (*Orson Welles*; 1915, Kenoša, Viskonsin – 1985, Los Anđeles), američki režiser, glumac, scenarista i producent. U svet glume i inscenacije ušao je početkom tridesetih godina, za vreme boravka u Dablinu gde je dobio angažman kao pozorišni glumac i režiser. Njegov filmski prvenac, dvosatni film *Građanin Kejn*, koji je režirao 1941. godine, spada među remek-dela svetskog filma. Nominovan je za *Oskara* za najbolji film, režiju i glavnu ulogu koju je odigrao sam Vels. Iako nije nagrađen, 1999. godine proglašen je za najbolji film 20. veka. Kao filmski režiser nikad nije postigao komercijalni uspeh, ali je zato veliku popularnost stekao kao filmski glumac. Status filmske zvezde utvrdio mu je film *Treći čovek*, snimljen 1949. godine u kom je odigrao lik superiornog kriminalca. Po Šekspirovoj tragediji *Otelo*, 1952. godine snimio je istoimeni igrani film koji mu je doneo *Zlatnu palmu* na festivalu u Kanu. Poslednje delo, film *Istine i laži*, snimio je 1974. godine. Godine 1975. dobio je nagradu za životno delo Američkog filmskog instituta. Svoj poslednji nastup

imao je u animiranom filmu *Transformersi*, iz 1986. godine, davši glas Unikronu. Preminuo je ubrzo nakon nastupa u tom filmu.

Ostin Voren (*Edward Austin Warren Jr.*; 1899, Voltam, Masačusets – 1986, Providens, Roud Ajland), američki književni kritičar. Studirao na Veslijanskom univerzitetu, a kasnije je magistrirao i doktorirao na Harvardu i Princetonu. Važnija dela: *Alexander Pope as Critic and Humanist* (1929), *The Elder Henry James* (1934), *Richard Crashaw: A Study in the Baroque Sensibility* (1939), *Rage for Order: Essays in Criticism* (1948), *Theory of Literature* (sa Reneom Velekom, 1949), *New England Saints* (1956), *The New England Conscience* (1966), *Connections* (1970), *Becoming What One Is, 1899–1936* (1995), *In Continuity: The Last Essays of Austin Warren* (1996).

Jasmina Vrbavac (1965, Beograd), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu, magistrirala na FDU. U Televiziji Beograd radi od 1987. godine, isprva kao honorarni saradnik, danas kao urednik u Redakciji za kulturu pod čijim okriljem je ostvarila veliki broj emisija i priloga o savremenoj književnosti kao autor, voditelj, kritičar... Objavljivala u brojnim domaćim književnim časopisima književnu kritiku i prozu. Objavila knjige *Žrtvovanje kralja – Mit u dramama Ljubomira Simovića* (2005) i knjige književnih kritika *Tri i po* (2007) i *Identitet u procepu* (2012). Živi u Beogradu.

Danica Vukičević (1959, Valjevo), diplomirala je na Odseku za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Završila je ženske studije. Objavila je sledeće knjige: poezija – *Kao hotel na vetru* (1992), *Kada sam čula glasove* (1995), *Šamanka* (2001), *Luk i strela* (2006), *Prelazak u jednu drugu vrstu* (2007), *Visoki fabrički dimnjaci* (2012), *Svetlucavost i milost* (2013), *Kad mi mrtvi ustanemo – izabrane pesme* (2014), *Dok je sunca i meseca* (2015), *Ja, Klaudija* (2018); proza – *Na plažama* (1998), *Život je gorila* (2000), *Majka obrnutih stvari* (2017). Dobile je nagrade „Profemina“, „Biljana Jovanović“ i „Milica Stojadinović Srpkinja“.

Danilo Vuksanović (1973, Sombor), diplomirao je na Akademiji likovnih umetnosti u Novom Sadu, smer grafika. Magistrirao je na istoj Akademiji, smer crtanje. Član je međunarodnog muzejskog komiteta (ICOM), Udruženja likovnih umetnika Vojvodine i Udruženja likovnih umetnika Srbije. Učestvovao

je na više kolektivnih izložbi u zemlji i inostranstvu. Dobitnik je prve nagrade za portret na jugoslovenskoj izložbi portreta (Šabac, 1998), nagrade Novosadskog univerziteta (1999), finalista je na trećem *Mini Graphic & Painting World Wide Show* (Pisa, Italija, 2001), kao i dobitnik specijalne nagrade umetničke kolonije „Njaradi“ za 2004. Objavio je knjigu crteža i prozaida *Duali* (zajedno sa Milošem Zupcem, 2007) i knjigu *Epizoda* (2008). Piše likovnu kritiku. Zaposlen je u Galeriji Matice srpske kao konzervator-restaurator. Živi u Novom Sadu.

Milan Zaviša (1983, Zrenjanin), osnovne studije završio na Odseku za komparativnu književnost

Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Redovni je saradnik emisije *Filmoskop* Trećeg programa Hrvatskog radija i Hrvatskog filmskog ljetopisa. Živi, radi i piše u Beogradu.

Branislav Živanović (1984, Novi Sad), osnovne i master studije završio je na Odseku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Piše poeziju, esej i književnu kritiku. Objavio je tri knjige poezije: *Pogledalo* (2010, „Brankova nagrada“), *Crno svetlo* (2012) i *Sidro* (2017). Jedan je od urednika portala za književnost, filozofiju i društvenu teoriju, *Rizom*. Živi i radi u Novom Sadu.